

зложении примѣръ и тукъ е излишно да го повторимъ.

б) Напоминателенъ силлогизмъ (*ἐνδίδμημα*), е таково едно умозаклученіе въ кое-то първа-та, или втора-та посылка се само подразумѣватъ (се — напомнятъ) но не се изказватъ; защото отношеніе-то или средняго термина къмъ голѣмый, или малкаго къмъ средный, бива въ него и безъ туй очевидно. Тѣй напримѣръ въ силлогизмъ-тъ:

Марсъ е планета;

слѣдоват: онъ свѣти съзаетъ-тъ слънчовъ свѣтлинъ.

Първа-та посылка е: „всички-тъ планети свѣтятъ съзаетъ свѣтлинъ „и понеже се предполага че она се подразумѣва отъ само-себе си, изпущена е, и по тѣзи причинъ тойзи силлогизмъ става *напоминашелный*. Същимъ образомъ мы можемъ да задържимъ въ него първа-тъ посылка и да изпуснемъ втора-тъ и да кажемъ:

Всички-тъ планети свѣтятъ съзаетъ свѣтлинъ;

слѣд: и Марсъ свѣти съзаетъ свѣтлинъ.

в) Допълнителный силлогизмъ (*ἐπιχρησμα*) се називава оний, въ който за по голѣмъ точность и ясность влѣзва една мисль отъ други единъ силлогизмъ и служи за доказателство на една отъ неговы-тъ посылки. Напримѣръ:

Всички-тъ науки сѣ полезни, защото образуватъ умъ-тъ и сѣрдце-то;

Но Логика-та е наука;

слѣдователно Логика-та е полезна.

Тукъ е явно че мисль-та, която е пригудена въ тойзи силлогизмъ въ първа-та му посылка не е друго нищо, освенъ на други единъ, — именно на слѣдующий силлогизмъ: